

תיק בימ"ש - ת"פ 18-11-53958
תיק פל"א - 529555/2017

בית משפט השלום בתל אביב
בפני כבוד השופט ד"ר אבינור

המאשימה: מדינת ישראל באמצעות משטרת ישראל
יחידת תביעות ת"א חטיבת התביעות
דובנוב 10, ת"א, טלפון: 03-6948444 - פקס: 03-6803617
ב"כ התביעה: עו"ד מיטל אדרי ועו"ד איתן לאמעי

נגד

הנאשמת: מלכה (מלה בילה) טייכר-מילר
בת שרה (סלה) ודב (בריש-בוריס)
רח' רופין 40 תל-אביב ק"ק, תל אביב
נייד: 052-5396597 **בעצמה.**

הרקע העובדתי

חלק א' - (נספחים מופיעים בסוף המסמך)

1. לפני כ-50 שנים, רכשו עבורי הורי ז"ל, את דירתי בדמי מפתח, ברח' רופין 40 ת"א, דירת חדר בקומת קרקע נמוכה, עם כניסה נפרדת בצד הבניין.
2. הדייר הקודם, ממנו רכשתי את דירתי בדמי מפתח, הוא חיים קריו, גיטריסט ידוע, שיוצג ע"י עו"ד דני גוטפריד, פסנתרן ג'אז ידוע, שערך בינינו את החוזה... במודעה שפרסם קריו בעיתון כתב: דירת חדר בצפון השקט.
3. ואכן, זו דירת קרקע נמוכה, עם כניסה נפרדת, בצמוד לה דירת חדר נוספת, ושביל בצד הבניין, משמש את דיירי הקרקע. השביל עובר בתוך הגינה שבחזית הבית, ומתחבר אל 3 מדרגות היורדות אל דירתי הצמודה למדרגות ולגינה. ובהמשכו מוביל השביל אל הדירה הנוספת, הגובלת עם החצר האחורית.
4. יצוין, כי שתי דירות הקרקע הן דירה אחת שחולקה ל-2 דירות חדר, וחשוב לציין, כי השביל הוא המעבר היחיד המשמש את דיירי הקרקע לדירתם, ואין כל אפשרות טכנית להכשיר לדיירי הקרקע מעבר חילופי.
5. ועוד אציין, כי בסכום ששילמתי לרכישת דירתי, יכולתי לרכוש אחת משתי דירות אלה: דירת חדר בדמי מפתח על גג, כולל הגג, בז'בוטינסקי ת"א, או דירת חדר וחצי בטאבו בבת-ים... אך בעצה אחת עם הוריי החלטתי לרכוש את הדירה הזו, בין היתר, בשל מיקומה הפסטורלי, הסביבה השקטה והפרטיות, שמאוד חשובים לי.
6. בדירה הצמודה לדירתי, התגוררה גב' אסתר רבינוביץ', אישה ערירית כבת 65, ניצולת שואה, גם היא בדמי מפתח, כשדירתה גובלת עם החצר האחורית.

7. בקומה א' בדיוק מעלי, התגוררו בדמי מפתח, זוג כבני 65, שאיני יודעת את שמם.

8. בקומה ב' בדיוק מעלי, התגורר בעל הבית, מר יעקב שטיינפלד עם אשתו אווה.

9. בקומה ג' בדיוק מעלי, התגוררה ועדיין, ישראלה ליברטי, גם היא בדמי מפתח.

10. בעלי הבית היו שניים:

(1) מר יעקב שטיינפלד, שהיה חשוך ילדים... וכאמור, התגורר עם אשתו אווה, בקומה ב' בדיוק מעלי... (לאחרונה נכנסה להתגורר בדירתו המתלוננת שירה וייס).

(2) יהודית לויט, שהינה אחייניתו של מר יעקב שטיינפלד, התגוררה עם בעלה אפרים, ברח' נהרדעה 12 ת"א, והם הוריהן של המתלוננת מירית לויט, ושל יונת וייס הנשואה לעו"ד זאב וייס, הוריה של המתלוננת, שירה וייס. (להלן: היורשים)

11. בדיעבד מתברר, היורשים רקמו מזימה לחסל אותי ולהשתלט על כבשת הרש שלי, ולשם כך, מופעלות חברות חקירות פרטיות המבצעות אחריי מעקבים מטרידים 24/7, ויזמות נגדי פשעים שטניים באמצעות שכניי בבניין ובשכונה, שנשתלו או גויסו למטרה שטנית זו, וכל זאת, בתיאום ושיתוף פעולה עם שוטרי לב ת"א ירקון.

12. ידוע, כי חוקרים פרטיים, פועלים בסתר, ובוחשים בכל גוף במדינה, ולעניינינו, במשטרה, בתביעה, בבימ"ש ובעיריית ת"א. כ"כ ידוע, שמקדמה דנא, חוקרים פרטיים מועסקים כשכירי חרב ע"י בעלי הון ואינטרסים, ולעניינינו, היורשים, וכן ידוע, כי חוקרים פרטיים מקושרים אל גורמים בעולם התחתון, וככאלה, הם מהווים פלטפורמה חשאית לחיבורים פליליים בין המקושרים אליהם.

13. איני יודעת אם היורשים התכוונו להמתין עד למות הטבעי של מר יעקב שטיינפלד, סעיף 10 (1) לעיל, אך הסתלקותו של מר שטיינפלד מהחיים, היה תנאי הכרחי למימוש מזימת חיסולי... שכן, אז יהודית לויט, סעיף 10 (2) לעיל, יורשת את חלקו בבניין, והופכת להיות בעלת הבית היחידה, וכך יוכלו יורשיה להפעילה כרצונם, באין מפריע.

14. כך או כך, ההכרעה נפלה. יהודית לויט חלתה בסרטן, והיה ברור שהיא תמות הרבה לפני דודה, מר יעקב שטיינפלד, שהיה בריא על פניו וניהל אורח חיים בריא, ודאג לכל ענייני הבית ביד רמה... לכן, לא היה מנוס מלעזור לטבע לעשות את שלו...

15. ואז יום אחד ראיתי את גב' אסתר רבינוביץ', סעיף 6 לעיל, ניצבת בפתח ביתה ומביטה לעברי כרוצה לומר לי משהו, אך חוששת... ניגשתי אליה ושאלתי אותה: מה קרה? והיא השיבה לי בלחש: "בעל הבית מת"... חטפתי שוק !!!...

16. מספר ימים קודם לכן, מר שטיינפלד עצר בפתח ביתי, לאחר שזרק את הזבל בפחי האשפה השחורים שניצבו בחצר האחורית (כיום הוחלפו לפחים הירוקים)... והתבדח איתי: "...מלכה, את יודעת למה כולם קוראים לי מר שטיינפלד... אדון שטיינפלד?... כי יש לי כסף..."

17. הוא לא מת, אמרתי לה, **רצחו אותו**... גב' רבינוביץ' סימנה לי בשפתיה לשתוק... גם היא הבינה שרצחו אותו... ומאותו יום ארוך, שררה אווירת פחד בבניין **וחששנו לחיינו**... בדיעבד מתברר, כי היורשים הפעילו לחץ מאיים על גב' רבינוביץ', כדי שזו תשתף עמם פעולה נגדי, ולאחר מכן, היא **נרצחה בדם קר**, ולא במקרה אני זו שמצאתי את גופתה.
18. מיד לאחר מותו של מר שטיינפלד, נכנסה **המתלוננת מירית לויט** לגור בבניין, **ומיום שנכנסה ועד היום אין לי חיים**.
19. ואז קיבלתי מכתב **מבעלת הבית יהודית לויט**, בו הודיעה לי, כי בכל נושא הקשור לבית עלי לפנות אל **עו"ד זאב וייס**.
20. כשבועיים לאחר מכן, קיבלתי מכתב נוסף **מבעלת הבית יהודית לויט**, בו הודיעה לי, שכל ענייני הבית עברו לטיפול **של חברת ה. ברגר**, שמשרדה בכיכר דיזינגוף ת"א.
21. ימים ספורים לאחר מכן, קיבלתי מכתב **מחברת ה. ברגר**, בו נאמר, **שבעלת הבית יהודית לויט**, דורשת שאמציא לה את **החוזה שחתמתי עם מר יעקב שטיינפלד**.
22. הופעתי במשרדי חברת ה. ברגר, כשבידי **צילום החוזה**... מיד כשפתחתי את הדלת צעד לעברי איש גדול ממדים ועב קרס, כשידו מושטת קדימה לעבר פרצופי, ודרש בטון תקיף ורם: **"הבאת את החוזה!?!"**... "מיד הושטתי לו את **הצילום**, הוא העיף מבט והגיב בכעס: **"...לא צילום! בעלת הבית רוצה את המקור..."**. אמרתי לו בתמימות ופחד: **"...אני צריכה את המקור, אבל גם למר שטיינפלד יש בדיוק אותו מקור..."**.
23. יצוין, כי **החוזה עם מר יעקב שטיינפלד**, נחתם בדירתו שבקומה ב' מעליי, במעמד זה נכחו בין היתר, הדייר היוצא **חיים קריו**, **סעיף 2 לעיל**, ו**יהודית לויט** עצמה, שגבתה מחיים קריו את חלקו של בעל הבית מהסכום שקיבל ממני... כ"כ, אציין, שחיים קריו רכש את הדירה **רק חצי שנה קודם שמכר לי אותה**, מדייר שגר בה רק **כשנתיים**.
24. כשבועיים לאחר מכן, קיבלתי מכתב נוסף **מבעלת הבית יהודית לויט**, שהודיעה לי, כי הטיפול בענייני הבית **חוזר אל עו"ד זאב וייס**...
25. בדיעבד התברר לי, כי **עו"ד זאב וייס**, הוא זה שרקם את המזימה נגדי והפעיל את יהודית לויט ואת חברת ה. ברגר נגדי... ומתברר, שזו שיטה אצלו, **להפעיל אחרים**, וע"י כך **להרחיק עצמו מהפשעים שהוא יוזם** נגדי...
26. בחודשים הבאים, גיליתי בכל יום בשווי הביתה, **הרס שיטתי של גדר האבן** בחזית הבית משני צידי השביל המשמש את דיירי הקרקע... הרס זדוני על פניו.
27. ואז התקשרה אליי יהודית לויט והציעה לי לעזוב את דירתי בתמורה לסכום מגוחך, שהיה הופך אותי **הומלסית**. השבתי לה, שאני לא רוצה כסף, אלא, **דירת חדר בטאבו**... היא אמרה לי: תחשבי על ההצעה שלי, והשבתי לה: אין לי מה לחשוב, אני לא אוותר על דירתי כדי לגור בשכירות... והשיחה הסתיימה. 4/..

28. כעבור מספר חודשים שוב התקשרה אליי יהודית לויט והפעם איימה עלי: "אם לא תעזבי את הדירה בתנאים שהצעת לי, עוד מעט יהיה לך כל כך רע, ואני לא יודעת איך אני אגיב אז..."

29. איום זה הפר את שלווה חיי... כל הזמן רק חשבתי איך היא תגרום לי רע... מאחר ואינה גרה בבניין... לכן חששתי שהיא תשלח לי עבריינים שיפגעו בי, והרבתי להסתגר בביתי... לא העליתי על בדל דעתי אפשרות שעיריית ת"א תעשה איתה יד אחת נגדי, ותאשר לה להקים בניגוד לחוק, חניה על שטח שאינו בבעלותה, ועל השביל היחיד המשמש את דיירי הקרקע... ממש בפתח דלתי.

30. ואז החל להתבצע הרס שיטתי של המדרגות המחברות את המפלס העליון של השביל למפלס התחתון, צמוד לדלת הכניסה לדירתי, באופן שהשימוש במדרגות נעשה מסוכן למשתמשים, בעיקר לגב' אסתר רבינוביץ' ולאווה, אלמנתו של בעל הבית.

31. התקשרתי לפיקוח העירוני ת"א לדווח על הרס המדרגות, והמפקחת שהרימה את הטלפון צחקה ואמרה לי בלעג: "מה את אומרת? ... הרסו לך את המדרגות? ... הדירה שלך בכלל היא דירת מגורים? ... זה לא חדר כביסה?..."

32. לבסוף נאלצתי להזמין על חשבוני בעל מקצוע, ששיקם את המדרגות בעלות של 300 ₪, ללא קבלה... כעבור זמן לא רב, שוב גיליתי הרס של המדרגות... מכאן הבנתי שההרס זדוני...

33. בד בבד, התחלתי לסבול מסתימות ביוב זדוניות בתדירות גבוהה, שהציפו את דירתי, ומנעו ממני לשהות בביתי... פיקוח עירוני ת"א לא טיפל במפגע, אז הגשתי תלונות במשטרת מרחב ירקון, מאחר והיה ברור שהסתימות זדוניות, אך גם המשטרה התעלמה, וכך נאלצתי פעמים רבות לפתוח סתימות זדוניות על חשבוני.

34. ההוצאות היזומות שנכפו עליי, החמירו את מצבי הכלכלי שהיה קשה גם כך, עד שהיו תקופות שלא היה לי כסף לאוכל.

35. כ"כ, דיירי הבית חששו לדבר איתי... כך למשל, פעם פגשתי ליד הבניין את השכנה ישראלה ליברטי, סעיף 9 לעיל, ושוחחנו, כשלפתע הופיעה המתלוננת מירית לויט, ואז ישראלה ליברטי החווירה, נלחצה, ומיהרה להתרחק ממני.

36. בדיעבד מתברר, שהנתק המלאכותי שנוצר בין שכניי לביני, הוא הכרחי לצורך הפעלתם אחריי במארבים ומעקבים... כך למשל, שכנתי ענת רינגשאו, שבוע לאחר שנכנסה לגור בדירה הצמודה לדירתי, של גב' אסתר רבינוביץ' ז"ל, היא תקפה אותי בעילה, שטאטאתי את השביל בחלק שעובר ליד ביתה, ומאז אנחנו לא מדברות, והיא מופעלת נגדי במעקבים והטרדות בלתי נסבלות, וגם מקליטה אותי דרך מחיצת דיקט שמפרידה בין דירתה לדירתי...

37. ואז, בוקר אחד התעוררתי ונחרדתי לגלות שכל חזית דירתי הפכה לחנייה, כולל השביל היחיד שמשמש את דיירי הקרקע, מבלי שסודר לנו שביל חילופי... מכוניות חנו זה לצד זה ממש בפתח ביתי, עם האגוז מכונן לתוך דירתי, חסמו לי את המעבר ואת הגישה למדרגות, את האור את האוויר, החדירו באופן זדוני עשן רעיל מחניק לתוך דירתי חדרו לתוך פרטיותי, והפכו את חיי הפקר... כתבתי תלונה למחלקת ההנדסה בעיריית ת"א בגין בנייה בלתי חוקית, מאחר והייתי משוכנעת שהחנייה הוקמה ללא רישיון.

38. באחד הפעמים, שהמתלוננת מירית לויט החדירה עשן לתוך ביתי, ניגשתי אליה ואמרתי: "...תשמעי, החנייה הזו בלתי חוקית... אני מטפלת בזה מול העירייה... ועד שהכל יסתדר אני מבקשת שתעשי שימוש מתחשב ברכבך... את חונקת אותי...".

39. בתגובה, המתלוננת מירית לויט, הנחיתה את טלפיה על פרצופי בסטירה מצלצלת שכיסתה גם את אוזני... וקראה אי!!!... הייתי בשוק... ואז גם הבנתי שהיא מצוידת באמצעי הקלטה, לתפור נגדי מצג שווא, כאילו אני זו שסטרתי לה... אפרים לויט, אביה של המתלוננת מירית לויט, היה איש אלים במיוחד, ומירית היא תבנית אביה... פעם אפרים לויט יצא מדירתה של גב' אסתר רבינוביץ' ז"ל, כשכבר גרו בה דיירים חדשים והחל לצעוד לכיוון רכבו, לפתע הוא עצר לידי אחוז תזזית, דחף אצבע מאיימת לתוך פרצופי והטיח בי: הסוף שלך עוד יגיע !!!

40. הייתי בחורה תמימה עם נפש עדינה, והתקשיתי להכיל את כל האלימות שהיורשים הביאו איתם... הייתי חסרת ישע מול כל הרשע הזה... במשטרת מרחב ירקון הודיעו לי במפורש שהם מסרבים לקבל ממני תלונות... ולא אחת אף תקפו אותי והתעללו בי...

41. בשנת 1991, לימדתי בתיכון משלב ביפו... האירוע שלהלן התרחש כשעשיתי דרכי בערב למפגש הורים... בדרך תכננתי לעבור דרך הדואר ברח' מנדלי ת"א, לקחת רשום. כשפניתי מרח' בן יהודה לרח' מנדלי, לפתע הופיעה מולי מורה שלימדנו יחד... חייכתי אליה ושאלתי בתמיהה: "מה את עושה כאן?", היא משכה בראשה והמשיכה ללכת, ובעוד החיוך עדיין לא מש מפניי, הופיע מולי עו"ד זאב וייס, כשחיוך שפוך על פניו, והוא מישר מבטו לתוך עיניי, כך שהצופה מהצד יכול לטעות לחשוב שאנו מחייכים זו לזה.

42. עו"ד זאב וייס עצר לפניי באופן שחם את דרכי... חשתי מוטרדת... סטיתי מעט והמשכתי בדרכי, שהוא הכיוון ההפוך מזה שהלך עו"ד זאב וייס, אך הוא פנה לאחור והתלווה אליי ללא אומר...

43. בדיעבד למדתי שזו שיטת הטרדה מבית היוצר של חברות החקירות הפרטיות, שעיקרה, נעיצת מבט חודר לתוך עיני המוטרד תוך התקרבות אליו... בצפייה שהמוטרד יזום שיחה עם המטריד בנושא שביניהם, והמטריד מצויד באמצעי הקלטה.

44. ואכן, תוך כדי הליכה, פתחתי ואמרתי לעו"ד זאב וייס: "...שמע, החנייה שהקמתם היא בלתי חוקית, והיא לא תישאר על כנה... אני אפרק את הריצוף...", ואז לפתע הוא הנחית עלי שאגה: "...אני אשבור לך את הבית !!!...". נבהלתי ומיד נטשתי. 6/..

45. בהמשך התברר לי שעו"ד זאב וייס לא איים עלי בסרק... אני כמובן לא פירקתי את הריצוף, כפי שהיה ברור, אך עו"ד זאב וייס שבר גם שבר לי את הבית עד היסוד...
46. הדיירים שגרו בקומה א' בדיוק מעליי, סעיף 7 לעיל, התאדו, וכך גם אווה, אלמנתו של מר שטיינפלד שגרה בקומה ב' בדיוק מעלי, סעיף 10 (1) לעיל... ודירותיהם התפנו.
47. הדירה בקומה ב', בה גר מר שטיינפלד, סעיף 10 (1) לעיל, הוסבה למאורת פשע ששימשה את מבצעי ומתכנני הפשעים נגדי ... לאחרונה שופצה הדירה וכיום מתגוררת בה המתלוננת שירה וייס.
48. לדירה בקומה א' בדיוק מעליי, נכנס הזוג, יוסי גרעיני וטל קידר, שניהם חוקרים פרטיים, אשר בין היתר, ביצעו האזנות סתר לכל מכשירי הקשר שהיו לי.
49. כשבוע לאחר שיירטו שיחה ביני לבין אחותי הבכורה, מינה, היא מצאה את מותה החשוד, בגיל 53... אימא ל-4 ילדים, הי"ד.
50. יוסי גרעיני וטל קידר, הכשירו בתוך דירתם בקומה א' בדיוק מעלי, צנרת להזרמת מי שופכין לתוך דירתי דרך התקרה... מפגע זדוני זה מאיים עליי עד היום. כתוצאה מכך פשט עובש וטחב בכל דירתי הקטנה, הגורם נזק לבריאותי... ודירתי אינה ראויה למגורים... גושי בטון נופלים מהתקרה ומהיסודות ומסכנים את חיי... וקיימת סכנת קריסה של התקרה, בשטח של כ-8 מ"ר, מתוך 35 מ"ר שטחה כל דירתי...
51. מהפיקוח עירוני בעיריית ת"א נמסר לי שמפגעים בתוך הבניין, אינם בטיפולם... ומשטרת מרחב ירקון, התעלמו מתלונתי... עו"ד זאב וייס סירב למלא חובה חקוקה ולתקן את המפגע... ותביעה קטנה שהגשתי, נדחתה ע"י השופט העבריין מ. שנהב, שסירב לדון בתביעתי, ולאחר מכן התעלם מבקשתי להשיב לי את הכסף שהפקדתי לצורך התביעה הקטנה שהוא סרב לדון בה.
52. בנוסף מתברר, שזרים נכנסים לביתי בהיעדרי, עם מפתח שהשיגו בדרכים פליליות, והם זורים הרס בתוך ביתי... מחוררים לי את האמבטיה, שוברים לי קירות ודלתות, תמונות וכלי נוי, שולחנות ומיטות, מחלידים כל מתכת, לרבות דלת הפלדלת... גונבים ומעלימים, בין היתר, תכשיטים, צילומים ומסמכים... הם חיבלו לי בדוד החשמל החדש, תלשו אהיל חדש מהתקרה על חוטי החשמל שהיו מחוברים אליו, והותירו אותו תלוי באופן שסיכן את חיי ואת החתולים בביתי, גרמו לדליפות גז חמורות במערכת הגז... התעללו פיזית בחתולים שבביתי וחלקם אף רצחו... והיריעה ארוכה...
53. זרים אלה הם שכניי, שזה עיסוקם והתמחותם, ולשם כך הם באו להיות שכניי... הם מופעלים נגדי ע"י היורשים, בתיאום ושיתוף פעולה עם שוטרי לב ת"א ירקון.
54. יוסי גרעיני וטל קידר, סעיף 48 לעיל, הפכו את מרפסת דירתם הפונה לרחוב, שהייתה מטופחת, למחסן גרוטאות, ובתוך העזובה הציבו דגל ישראל ענק חדש... זה היה מוזר... בדיעבד למדתי, כי דגל ישראל משמש בידי הפשע הזה, אמצעי תקשור...

55. יוסי גרעיני וטל קידר, היו במעמד הרם המפוקפק, המכונה על ידי "מפעילים". הם היו מקושרים ישירות אל שוטרי מרחב ירקון, ויחד הפיקו נגדי פשעים והפעילו "חיילים" שהם כאמור, שכניי, אשר הוציאו לפועל את הפשעים שתכננו נגדי...

56. הדירה שבה גרו יוסי גרעיני וטל קידר, בקומה א' בדיוק מעלי, מאכלסת עד היום "מפעילים" ... בשנים האחרונות גרים בה הזוג ענבר אדרי וקרלוס סלומון, המכבים בסרטון נשוא כתב אישום זדוני זה.

57. ענבר אדרי וקרלוס סלומון, ממשכים להזרים לתוך ביתי מי שופכין דרך התקרה, ועל דלת הכניסה לדירתי, פניתי בעניין זה לעו"ד זאב וייס, אך הוא ממשיך להתעלם...

58. אציין, כי מיום שהזוג ענבר אדרי וקרלוס סלומון, נכנסו להתגורר בבניין הם מבצעים נגדי פשעים איומים, בין בעצמם או בין ע"י הפעלת אחרים. בין היתר, הם מבצעים אחריי מעקבים ומארבים מטרידים בכל שעות היממה, הם הלמו בעוצמה על דלת הכניסה של ביתי בשעה 03:30 בלילה עד שנשברה, שברו לי את כל העציצים, סגרו לי את המים, הם חונים באופן זדוני על המדרכה בכניסה לשביל למנוע ממני שימוש חופשי בשביל בכוננת זדון להפר את שלוות חיי... ענבר אדרי איימה עלי עם סכין קצבים, וגם איימה לשבור לי את הדלת, וקרלוס סלומון הביא בריון ושניהם ניסו לחטוף מידי את הפלאפון באלימות ואיומים, והכל בתיאום ושיתוף פעולה עם שוטרי לב ת"א ירקון ועם היורשים.

59. ממחלקת ההנדסה בעיריית ת"א נמסר לי, כי אכן התוכניות שהגישו היורשים עבור החנייה, לא שיקפו מצב קיים בשטח, אך לאחר שהחנייה נבנתה, יש קושי לבטל את ההיתר, ולכן הם שרטטו לי שביל צר ומפותל בין מכוניות חונות, כאשר מצדו האחד של השרטוט הם הותירו על כנה את החנייה שנבנתה על השביל שנגבב לדיירי הקרקע, ומצדו השני, נאסרה חנייה, והם צרפו תמונה להמחשה... נספחים: 1+2

60. היורשים השכירו את מקום החנייה שעל השביל, ליועץ המשפטי של בנק הפועלים, עו"ד אילן מזור, למרות שהחנייה אינה רכוש הפרטי ואינם רשאים להשכירה ולהפיק לעצמם רווחים ממנה, כך גם קבעה העירייה, שהחניה נועדה לשימוש דיירי הבית... כ"כ, השכירו היורשים מקום חנייה לשכנה ישראלה ליברטי, סעיף 9 לעיל, שהינה בעלת זיקת הנאה על החנייה, כמו כל דיירי הבית... והייתה זכאית להשתמש בחנייה בחינם.

61. השוכר, עו"ד אילן מזור, נהג לחנות באופן זדוני עם האגוז לכונן אל דלת הכניסה של דירתי. כאשר פניתי אליו ואמרתי לו: "...אדוני, אני לא מכירה אותך, אבל תדע, שהחניה הזו בלתי חוקית ואני פועלת לביטולה... ועד אז אני מבקשת ממך להימנע מלכונן את האגוז של הרכב שלך אל דלת הכניסה לדירתי...", בתגובה, הוא הטיח בי בקול רם ותקיף, שאיימתי עליו, ואז הוא איים עליי בתביעה...

62. יודגש, כי החנייה הוקמה על חלקי בית פנויים, שכל דיירי הבית, בכללם אני, בעלי זיקת הנאה עליהם, ומכאן, שהחנייה היא חלקי בית פנויים, ולכן כל דיירי הבית, בכללם אני, בעלי זיקת הנאה על החנייה גם שהיא בלתי חוקית. 8/..

63. כ"כ אציון, כי בנוסף לשטח החנייה, שדדו ממני היורשים **בין היתר**, את **המקלט**, **הצמוד לדירתי ולחנייה**, שתחזקתי כל השנים, בתיאום עם בעל הבית מר שטיינפלד.
64. ועוד אציון, כי על רקע **תביעתי לזיקת הנאה על שטחי הבית הפנויים**, אני מותקפת ע"י גורמים מפוקפקים עושי דברם של היורשים אשר גם **מאיימים על חיי...**
65. בימ"ש לא היה אופציה עבורי, עד שפגשתי "באקראי" אדם בשם **שלמה פרומרמן**, שסיפר לי שהוא **עו"ד שעובד בעיריית ת"א**, והמליץ לי לא לבנות על הנוכלים בעירייה.
66. **עו"ד שלמה פרומרמן**, הפנה אותי אל **עו"ד גדעון היכל**, שמשרדו בדיזינגוף ת"א. פניתו לעו"ד גדעון היכל, וביקשתי, שיתבע בשמי **צו הריסה על כל החנייה והחזרת המצב לקדמותו**, אך עו"ד גדעון היכל, הכין תביעה רק **לצו מניעה על השביל**, ורק נגד **היורשים** ונגד השוכר **עו"ד אילן מזור**, ולא הוסיף את **עיריית ת"א**. לאחר מכן, הוא מסר לי את הכתב והודיע לי שאני אצטרך לייצג את עצמי... התחננתי לפניו שייצג אותי... לא היה לי מושג אפילו איפה זה בימ"ש... אך הוא סרב באכזריות.
67. בדיון הראשון ביקרה **השופטת ורדינה סימון** במקום, ולאחר שראתה את המפגע, היה ברור לה כמו לכל בר דעת, שאין מנוס מלאשר לי את **צו המניעה**, אך היא משכה את המשפט 5 שנים **בהחלטות זדוניות**, תוך קשירת קשר עם **עו"ד זאב וייס**, להזיק לי...
68. בביקורה של השופטת במקום, נכחו, בנוסף לעו"ד **זאב וייס**, עוד **שלושה עו"ד מצד** הנתבעים, שניסו להוליך שולל את השופטת, לחשוב שיש לי מעבר חילופי. עו"ד **זאב וייס**, הצביע על **החנייה של הבניין השכן**, שהינו **שטח פרטי**, וטען, שהחנייה הפרטית הזו היא המעבר החילופי שלי...
69. יובהר, כי בין החניה של הבניין השכן לדלת הכניסה לביתי, מפרידה גדר מבטון יצוק, ומבנה מאבן ותיל, שנהרסה לקראת הקמת החנייה, **וחלקי בטון ואבן שנותקו** סודרו כך שניתן לטפס עליהם **כמדרגות** אל החניה של הבניין השכן, ודרכה לצאת לשדרה. התערבתי ואמרתי לשופטת: "זה לא יכול להיות מעבר, זה **שטח פרטי של בניין אחר**", לפתע התפרץ עלי **אחד מעוה"ד**, שחזותו בריונית, כשהוא **מתקרב אליי לטווח אפס**, ומקרב פניו אל פני וכך **דחף אצבע מאיימת לתוך פרצופי** ושאג עלי: **תשתקי !!!**... רעדתי מפחד ונדחפתי אל מאחורי גבה של השופטת, להגן על עצמי מפני תקיפה פיזית, והשופטת **עמדה וצחקקה לה**.
70. עוד ניסה עו"ד **זאב וייס** להוליך שולל את השופטת ואמר לה: **"יש לי חתימה שלה"**, השופטת אמרה לו: **"אם יש לך חתימה שלה תראה לי וזהו, הכול פתור..."**. ואז הוא הציג בפניה את **חוזה השכירות** והצביע על סעיף כלשהו... השופטת אמרה לו: **לא, זה לא חתימה**.

71. שוב התערבתי ואמרתי לשופטת: "לא רק שלא חתמתי אלא, שגם לא ידעתי על קיומה של מזימה כזו להקים בפתח ביתי את המפגע הזה..." , ואז עו"ד זאב וייס אמר לשופטת: יש לי חתימה של דיירת בקומת קרקע... מכאן, שעו"ד זאב וייס החתים את גב' אסתר רבינוביץ' סעיף 6 לעיל... ולאחר שהוקמה החנייה, היא נרצחה !!!... ואני זו שמצאתי את גופתה... לא במקרה.

72. בדיעבד מתברר, כי ההרס השיטתי של חזית ביתי, בוצע כהכנה לקראת הקמת החנייה, אך בזמן אמת, חששתי שהיורשים מתכננים להרוס את הבניין כולו על ביתי, וכך לנשל אותי מרכושי, וחייתי בפחד, עד שהתברר לי שהבית הוא לשימור ולא ניתן להרסו.

73. כשהחל המשפט, הגיעו אליי איומים מאנשים שונים. פעם השכן אברום הפחיד אותי כשאמר לי: "כדאי לך לבטל את התביעה... בעלי הבית יחסלו אותך... יש להם סוללה של עו"ד". הייתי תמימה, וראיתי לנגד עיניי סוללה של עו"ד מחסלים אותי... פחדתי נורא, אך היה ברור לי שאסור לי להרים ידיים, כי אני נלחמתי על חיי.

74. באחד הדיונים השופטת ורדינה סימון, שאלה אותי אם אני רוצה לחקור עדים, השבתי בחיוב ובקשתי לחקור בין היתר את האדריכלית טלי חי כהנא, החתומה על התכניות השקרויות שהוגשו לעיריית ת"א. השופטת חיבה אותי להפקיד (600 ש"ח ?).

75. לדיון שנקבע לחקירה, הופיעה בחורה צנומה, חזותה מסכנה משהו... היא נעמדה מולי תוך שהיא נועצת מבט מטריד לתוך עיניי... ובין כפות ידיה המושטות קדימה אחזה ניירת... חשבתי אז שזו האדריכלית טלי חי כהנא... זזתי ממנה, אך היא נצמדה אליי... כך הוטרדתי כל העת, בהמתנה לשופטת, שנמנעה משום מה לפתוח בדיון.

76. ואז לפתע נבהלתי כאשר השופטת תקפה אותי בצעקות והטיחה בי: "...את לא תחקרי כאן אף אחד... אני לא מרשה לך לחקור אף אחד... איפה את חושבת שאת נמצאת... את חושבת שאת יכולה להטריד אנשים ככה סתם בלי סיבה... אני מחייבת אותך לשלם... (ומנתה את שמות המוזמנים ואת הסכום שעליי לשלם לכל אחד מהם... לא זוכרת סכומים), ביניהם חויבתי לשלם לאדריכלית טלי חי כהנא, שבדיעבד מתברר שהיא כלל לא הייתה נוכחת...

77. התאבנתי במקומי... לא הבנתי מה פעלתי לא כשורה... שהרי השופטת מיזמתה שאלה לרצוני לחקור... אני לא הייתי יודעת לבקש זאת ממנה.

78. הסכומים שחויבתי לשלם, נוכו מהסכום שהפקדתי בקופת ביהמ"ש, סעיף 74 לעיל... חזרתי הביתה בתחושה קשה שהכול פשע... ורק אני לעצמי.

79. בדיעבד התברר לי, כי הבחורה מסעיף 75 לעיל, שחשבתי אז שהיא האדריכלית, טלי חי כהנא, לא הייתה כי אם בובת קש, שניסתה לדובב אותי מחוץ לדיון כשהיא מצוידת במכשיר הקלטה שהוסתר בין הניירת שאחזה בכפות ידיה.

80. אין ספק, שהשופטת המושחתת ורדינה סימון, הייתה בסוד המזימה, ולכן היא נמנעה מלקיים דיון, כדי לאפשר לבובת הקש לדובב ולהקליט אותי מחוץ לדיון, ולאחר מכן היא הייתה חייבת למנוע ממני לחקור אותה, ביודעה שאינה האדריכלית.
81. דפוס הפעולה המתואר בסעיפים 75, 76, לעיל, העוסק בבובת הקש, מתכתב עם דפוס הפעולה המתואר במפגש ה"אקראי" עם עו"ד זאב וייס, סעיפים: 41-43 לעיל.
82. למרות שהשופטת לא אפשרה לי לחקור את המוזמנים ולמעשה, כלל לא קיימה דיון, היא חייבה אותי לשלם למוזמנים עבור התייצבותם לחקירה... לפיכך, אני מניחה שהיא גם פברקה רישומים, כאילו היה דיון והייתה חקירה... מפחיד!!!
83. לבסוף, לאחר שנים של ייסורים קשים, התנכלויות, אלימות, פיזית ומילולית, רצח חתולים והשלכת גופותיהם בחנייה בפתח ביתי, השחתת רכושי, התגרריות ואיומים, הזרמת עשן באופן זדוני לתוך ביתי, מארבים והטרדות מאיימות, שהפכו את חיי להפקר, הפסדים כספיים שרוששו אותי, ושיבוש כל מסלול חיי, קיבלתי לבסוף את צו המניעה...
84. באותו יום שקיבלתי את הצו, הופיע בערב, אפרים לויט, לבקר את בתו, המתלוננת מירית לויט, וחנה באופן פרובוקטיבי על השביל עליו נשפך דמי עד שהוצאתי צו מניעה עליו... הזמנתי ניידת לאכוף את הצו.
85. אפרים לויט ירד אחוז תזזית ובנוכחות השוטרים ועוברי אורח הוא הצביע עליי וצרח: "היא רצחה את אשתי הקדושה !!!" ... אשתו, יהודית לויט, שמתה מסרטן.
86. חשתי בושה גדולה. בהמשך התברר לי, שזו הייתה רק יריית הפתיחה, שלאחריה הוטחו כלפיי האשמות הזויות מכל סוג וצבע... ומאז ועד היום אני מתמודדת עם השמצות חולניות, כפי שזה בא לכלל ביטוי גם בכתב אישום מפוברק זה וגם ברישומים הפליליים הבדויים המצורפים לכתב אישום זה.
87. שלחתי העתק מהצו למחלקת ההנדסה בעיריית ת"א, ודרשתי שיעדכנו אצלם ברוח הצו... הם השיבו לי, שהחנייה כוללת כעת רק 2 מקומות חנייה, שנועדו לשימושם של דיירי הבית.
88. היורשים לא השלימו יום אחד עם הצו, והפרות הצו היו לשגרת יומי... כל יום, ואף כמה פעמים ביום, נאלצתי להזמין משטרה בגין הפרות הצו... כך החל הרומן שלי עם המשטרה. יום אחד הודיעו לי השוטרים, שהצו שבידי אינו חוקי מאחר ואינו מבויל, ולכן אינם יכולים לאכוף אותו... מיד הלכתי לבימ"ש וביילתי מספר העתקים.
89. ואז הודיעו לי השוטרים, שעליי לפנות למרחב ירקון ולהגיש תלונה בצירוף צו מבויל. עשיתי כן, והייתי בטוחה שבא לציון גואל... אך באותו יום, שוב הופר הצו.
90. ושוב הזמנתי ניידת... הצגתי בפני השוטרים את האישור על הגשת תלונה במרחב ירקון, אך הם הבהירו לי שידיהם כבולות ועללי לפנות למרחב ירקון בכל הפרת צו...

91. במרחב ירקון שוב ביקשה ממני החוקרת **צו מבויל**. ציינתי בפניה, שיש צו מבויל **בתלונתי הקודמת**, אך היא הסבירה לי, שאינם מעבירים מסמכים מתיק לתיק... מאחר ונותר לי רק צו מבויל אחד, ביקשתי שתצלם את הצו המבויל שלי ותציין "נאמן למקור"... היא הרימה עליי את קולה ואמרה לי, שלא אלמד אותה את העבודה... כך חזרתי הביתה חסרת ישע, מבלי שתלונתי התקבלה.

92. בעת הקראת פסה"ד לצו המניעה, ביקשתי מהשופטת ורדינה סימון שתחייב את היורשים להתקין עמוד חוסם כחלק מהצו... למניעת הפרות צו. השופטת צעקה עליי: "**...אני לא מחייבת אף אחד כלום!!!... את רוצה עמוד, לכי תבקשי מהעירייה!!!...**"

93. כמובן שלא פניתי לארגון הפשע עיריית ת"א... ניסיתי לבקש מהמתלוננת, מירית לויט שתתקין עמוד חוסם, שכן, מצבי הכלכלי היה קשה מאוד... מירית לויט לעגה לי.

94. לבסוף הזמנתי על חשבוני בעלי מקצוע שהתקינו עמוד חוסם ומעקה, בסכום כולל של **3,000 ₪**, ששולם חלק בחשבונית, וחלק בתשלומים חודשיים ללא חשבונית...

95. ואז התברר לי שעמוד אחד אינו מונע הפרות צו ויש צורך להתקין עמוד נוסף, אך כבר לא היה באפשרותי לממן עמוד נוסף... נאלצתי לפנות שוב אל המתלוננת מירית לויט, ולהתחנן בפניה שתתקין עמוד נוסף, אך היא רק לעגה לי והפרות הצו המשיכו.

96. כאן אציין, כי יוסי גרעיני וטל קידר, סעיפים: 48-55 לעיל, יזמו חלק מהפרות הצו... אחד מהרישומים הפליליים הוא פרי הפרת צו פרובוקטיבית במיוחד שביצעו באמצעות אורח שהזמינו במיוחד לכך, בתיאום ושיתוף פעולה עם שוטרי מרחב ירקון העבריינים.

97. באין משטרה, נאלצתי לפעול בעצמי לאכיפת הצו... ומאחר ולא היה לי כסף, הייתי חייבת לאלץ את המתלוננת מירית לויט להתקין את העמוד הנוסף... החלטתי להפסיק לריב עם נהגים שהפרו את הצו בזדון, ובכל פעם שהצו הופר שפכתי בוך על רכבה. לאחר כשלושה שבועות שהותשתי כך, יום אחד שבתי הביתה וגיליתי שהותקן עמוד.

98. לגב' רבינוביץ' ולי היו תיבות דואר זהות... לאחר מותה, היורשים העלימו את תיבת הדואר שלה... כעבור שנה, נכנס לדירתה דייר חדש בשם אפי דינר... יום אחד נדהמת לגלות שתיבת הדואר שלי שאף פעם לא נעלתי, הייתה נעולה, ובמקום שמי הודבק עליה שמו של הדייר החדש: אפי דינר.

99. פניתי אל אפי דינר בדרישה שיפתח את הנעילה של תיבת הדואר שלי, וישיבה לי, והוא אמר לי: "העו"ד אמר לי שזו תיבת הדואר שלי ונתן לי את המפתח"... אמרתי לו: אף עו"ד לא יכול לתת לך את רכושי הפרטי... ואז הוא הציע שנהיה שותפים בתיבת הדואר שלי... אמרתי לו: "...לך לעו"ד שלך, ותגיד לו שיקנה לך תיבת דואר משלך..."

100. זמן מה לאחר מכן, חסם אפי דינר את הכניסה לחצר האחורית ע"י גרוטאות, סילק את פחי האשפה השחורים, והפך את החצר האחורית לשטח פרטי שלו... 12/..

- 101.** זה היה מצב בלתי אפשרי... מצד אחד הייתי חסומה ע"י החנייה ומצד שני הייתי חסומה ע"י הגרוטאות... הייתי כלואה וחנוקה... לא הייתה לי גישה לחצר ולא לשביל יציאה... ולא היו פחי אשפה... זה היה מצב בלתי אפשרי. ואז יום אחד פשוט סילקתי את הגרוטאות והתלוננתי בפיקוח העירוני על העלמות פחי האשפה...
- 102.** חמתו של אפי דינר, בערה הא תקף אותי בצעקות, והטיח כלפיי שאני חודרת לפרטיותו... הבהרתי לו, שפרטיותו היא רק בתוך דירתו... החצר היא גם פרטיותי...
- 103.** לאחר שאפי דינר עזב נכנסו לגור במקומו גבר ואישה אוקראינים... הגבר גדול ממדים עם חזות מאיימת... הוא העמיס בחצר קרשים, ברזלים, וכל מיני דברים שמשמשים לבנייה, אך לא התבצעה כל בניה, וכל המפגע הזה שכב ככה סתם בחצר...
- 104.** באחד הפעמים שנכנסתי לחצר, להניח אוכל לחתולי החצר, הופיע השכן האוקראיני ואמר לי: "...יש פה דברים שלי... אני לא מרשה להסתובב פה... לא אכפת לי אם את רוצה לפעמים לשים אוכל לחתולים... רק תבקשי, אני מרשה לך... אבל תבקשי..."
- 105.** הבהרתי לאוקראיני, שאני לא מבקשת רשות מאף אחד להשתמש ברכושי, ואז הוא אמר לי: "את חרא"... אמרתי לו: "אתה חרא"... ומיד הבנתי שאני בצרות... עזבתי הכול והתחלתי להסתלק מהמקום, תוך הקפדה על הליכה מתונה כדי לא להפגין פחד.
- 106.** בדיוק כשעמדתי לצאת מהחצר, הנחית עליי השכן האוקראיני מאחור, מהלומה אדירה על גבי שהפילה אותי עם הפנים על המעקה שברזלים חלודים וחדים היו נעוצים בו. למזלי, הספקתי לשלוח ידיו קדימה ולעצור את הנפילה... כך הצלתי את חיי...
- 107.** היינו רק שנינו... האוקראיני ואני... לא היה איש מלבדנו... ידיו נשרטו לכל אורכן... כפות ידיו שתתו דם מחתכים פתוחים, וכל גופי רעד... בכוחותיי האחרונים הזמנתי ניידת.
- 108.** המתנתי לניידת בכניסה לשביל. נשענתי על המעקה לייצב את גופי שרעד. השוטר דוד, נמוך, התקרב אלי אחוז תזזית. סיפרתי לו מה היה והראיתי לו את ידיו שותתות דם. "תישארי כאן, אני הולך לדבר אתו", אמר לי השוטר, והלך אל השכן.
- 109.** לפתע ראיתי משהו כמו 20 בני אדם מתגודדים בפתח דלתו של השכן... הייתי בשוק... מאיפה באו אלה... איפה הם הסתתרו בזמן האירוע... איפה הם היו כשצעקתי בנפלי...ומדוע איש לא יצא לסייע לי ואיש לא עשה מעשה למנוע מהשכן מלתקוף אותי.
- 110.** בדיעבד מתברר, כי הייתה זו תקיפה יזומה, ואנשים אלה נועדו לשמש עדים נגדי, בתיאום ושיתוף פעולה עם שוטרי מרחב ירקון, במטרה לגרום לי לפחד לעשות שימוש בחצר, לאחר שאפי דינר, לא הצליח למנוע ממני ע"י הגרוטאות סעיפים: 99-102 לעיל.
- 111.** לאחר ששוחח עם התוקף שב אליו השוטר דויד אחוז תזזית ונצמד אליי מלפנים, מתח ראשו לעבר אוזניי, והחל לצרוח כבהתקף פסיכוטי, בנוכחות עוברי אורח ולאוזניי כל השכנים: "מה את חושבת לך? את יכולה להגיד לאנשים חרא, והם ישתקו לך? סעיף 105 לעיל, מחר תגידי חרא למישהו ברחוב, והוא יתקע לך סכין בבטן!". 13/..

112. האלימות, שהפעיל נגדי השוטר דויד, סעיף 111 לעיל, הוא דפוס החוזר על עצמו, גם ע"י השכנים, סעיפים: 99-102 לעיל, וסעיפים: 104-106 לעיל, וע"י עו"ד זאב ויס, סעיף 44 לעיל, ואפרים לויט, אביה של המתלוננת מירית לויט, סעיפים: 84-86 לעיל, וגם ע"י המתלוננת מירית לויט עצמה, סעיף 38, 39, לעיל, לרבות הסרטון שצירפה לתלונתה... כמו גם, לעו"ד, שתקף אותי בעת ביקורה של השופטת, סעיף 69 לעיל... שיטת אלימות והשפלה, כאמצעי לכפות עליי פשע.

113. למען האמת הכנתי עצמי לספוג אלימות מידי השוטרים שיגיעו... זו השגרה... אך כל פעם אני מופתעת מעוצמת הפשע שאני נחשפת לו: "הוא יתקע לך סכין בבטן"... כך השוטר דויד, סעיף 111 לעיל, וכך השכנה ענבר אדרי, שאיימה עליי עם סכין קצבים, סעיף 58 לעיל... וכך גם כל הפעמים שעמדתי מול לוע של אקדח!

114. חיכיתי שמופע האימים של השוטר דויד המטורף יסתיים, כשלפתע באחת הוא נרגע ולחש לי: "...יש לך מזל שאין לך ילדים... אם היה לך ילדים... המצב שלך היה הרבה יותר גרוע...". המשפט הזה טלטל אותי ולא נתן לי מנוח... רציתי להבין אך המצב שלי היה יותר גרוע אם היו לי ילדים...

115. באותה תקופה כמעט כל יום הושלכו בחנייה בפתח ביתי, גופות חתולים שטיפלתי בהם... ותהיתי אם השוטר רמז שזה היה עלול להיות גורל ילדי... לא נרדמתי בלילות...

116. אציון, כי למתלוננת מירית לויט, תחביב, לכלוא חתולים וגורים ימים שלמים ללא אוכל ומים, במחסן המצחין שלה בחצר האחורית ובדירות ריקות בבניין. היללות קורעות הלב לא מזיזות לה ולא לבתה הנתעבת, דיה טולקציר, וכך גם לא לשוטרים הזבלות, שאני מזמינה כדי שיכפו עליה לשחרר את החתולים הכלואים...

117. עם הצטרפותי לרשתות החברתיות נחשפתי לתעשייה השטנית של הסחר בילדים בישראל, ולסיפורי הזוועות של הורים וילדים, שנפלו קורבן לתעשייה שטנית זו... ורק אז הבנתי לאיזה מזל זכיתי שאין לי ילדים... מסתבר, שאגף הרווחה בעיריית ת"א, פועל כשלוחת הנאציזם למימוש הפתרון הסופי... הם חוטפים ילדים ורוצחים את ההורים המוחלשים ע"י דוחות מפוברקים, ובסיוע שופטי משפחה מושחתים נבובי שכל ומוסר.

118. דירתה של גב' אסתר רבינוביץ' ז"ל, סעיף 6 לעיל, משמשת מאז מותה למשכן אנשי זדון, שנשתלים כשכניי, כדי לפעול נגדי, כמתואר בסעיפים 100-106 לעיל... ועוד.

119. בשנים האחרונות מתגוררת בדירתה של גב' אסתר רבינוביץ' ז"ל, אם חד הורית, שמה, ענת רינגשאו, סעיף 36 לעיל, עם בתה אוריאן... שתיהן מטרידות אותי קשות, בעצמן ובאמצעות אורחיהן... ענת רינגשאו מסתבר, קשורה לרווחה ת"א.

120. ארבעים שנים מאז השתלטו היורשים על הבניין... 40 שנים שאני שורדת שואה...

121. בשנת 2003, ניתקו לי **בשבוע אחד את המים ואת החשמל**... כך חייתי **מספר שנים, ללא מים וללא חשמל**... ורק תודות לאדם בשם **ישראל** שהתנדב להיות לי שכפץ מול פקידי העירייה העבריינים, סגרת את **חוב המים**, אך **החשמל עדיין מנותק**.

122. איך מגיעה אישה כמוני, בעלת **מודעות גבוהה ואחראית**, לחיות בתנאים כאלה... ובכן, זהו פרי מזימה של היורשים וחברות החקירות הפועלות לחיסולי, שניצלו את **תמימותי**.

123. **חיים הדוור**, היה מוסר את דברי הדואר שלי **למתלוננת מירית לויט**, וזו "טיפול" בהם והחליטה, **מה אקבל ומתי, ואם בכלל**... פעמים רבות מצאתי **דברי דואר פתוחים**. ביום **שישי אחד**, הדוור חיים, מסר למתלוננת מירית לויט, שקית עם דברי דואר... שאלתי אותו, אם יש לי דואר? והוא השיב לי: **"את תקבלי מחר"**, שזה **שבת**... וכך היה.

124. **המתלוננת מירית לויט** מסתבר, בתיאום עם **עובדי העירייה והחשמל העבריינים**, עיכבה אצלה את החשבונות שלי... עד שעבר מועד אחרון **לתשלום**, ואז התחלתי לקבל **התראות לפני ניתוק ומכתבים רשומים מלחיצים**... וכל הניסיונות שלי להסביר שהיה עיכוב בקבלת החשבונות, ושאני מתחייבת לשלם את החשבונות יחד עם החשבונות השוטפים... נפלו על אוזניים ערלות... ואצין, כי סכום החוב היה כה מינורי שלא הצדיק את ההתנפלות עליי, בפרט שהכרטיס שלי מוכיח שאני אדם אחראי שלא צובר חובות...

125. בעניין חברת החשמל, זה מורכב יותר, אך לא אכנס לפרטים, מפאת פחיתות הרלוונטיות של זה לעצם האישום נגדי, רק אומר, שהמצב הנוכחי מושפע גם מתלונתי נגד **קוראי המונים שפגעו בי בכל פעם שנכנסו לביתי לצורך קריאת המונה**.

126. לסיום **רקע עובדתי חלק א'** זה, אני חוזרת לעניין **צו המניעה**, בהיותו **רלוונטי לעצם כתב אישום מפוברק זה**.

127. **בנספח 1** המצורף **לסעיף 59 לעיל**, מופיע צילום השביל שעיריית ת"א שרטטה ע"ג החנייה, כשמצדו האחד, יש מקום חניה מאושר ע"י העירייה, שעליו תבעתי **צו מניעה**, ומצדו השני של השביל נרשם ע"י העירייה: **"כאן אין חניה, כל המעבר חופשי"**.

128. ביום מתן הצו, **השופטת ורדינה סימון ועו"ד זאב וייס** הסתודדו ביניהם מול פניי. עו"ד זאב וייס עמד לפני דלפק השופטת, ושניהם הסתודדו **וביצעו רישומים**, בעוד אני ממתנינה שהדיון יחל... לא היה לי מושג מה אני רואה... ורק המתנתי בשקט... כשלפתע **שלף עו"ד זאב וייס את הצילום** שהעירייה שלחה לשנינו, **סעיף 127 לעיל**, הניח בפני השופטת, וזו **סימנה איקס** על הכיתוב: **"כאן אין חניה, כל המעבר חופשי"**.

129. כשחזרתי הביתה עם הצו, גיליתי שהיורשים שפכו **שמן** על השטח שהעירייה ציינה בתמונה: **"כאן אין חנייה"**, ויצרו כתם שנראה כאילו נוצר מדליפת שמן מתמשכת מרכבים שחנו במקום **תקופה ארוכה**... היה ברור לי שהיורשים מנסים ליצור **מצג שווא**, כאילו השטח הזה פעיל כחנייה זמן רב...

130. מיד הצבתי עציץ על כתם השמן, להבהיר שהשטח הזה אינו משמש לחנייה... אך למחרת מצאתי את העציץ שבור ושכנים תקפו אותי...

131. אז עקרתי 4 לבנים, בשטח שעליו שפכו את השמן, ושתלתי שיח... השיח נעקר והיורשים סתמו את המקום... שוב הנחתי עציץ, ושוב שברו אותו, ואז שוב עקרתי לבנים ושתלתי שיח... ואז הופיעו **2 גברים**, אחד מהם היה **החבר של המתלוננת מירית לויט**, באותה תקופה, ושניהם **תקפו אותי באכזריות ואיימו עליי...**

132. בחרדה גדולה השלמתי את מלאכת השתילה... וכך זה היה תקופה ארוכה, כל פעם הופיעו גברים אחרים שתקפו אותי ואיימו עליי... אך אני לא ויתרתי, נלחמתי בחירוף נפש על זכותי לעשות שימוש נאות ברכושי... הם עקרו, הרסו ושברו, ואני שיקמתי...

133. היום יש במקום **גינה קטנה**, שמונעת במשהו מהמטרידים לחדור לפרטיותי, ובנוסף, הצמחים מסייעים לצמצם במשהו את העשן הרעיל שמוחדר בזדון לתוך ביתי... רצ"ב צילום הגינה והכניסה לביתי כיום...
נספח 3

134. שבועות לאחר שהוצאתי את הצו, ניגשתי לארכיון ביהמ"ש, וביקשתי לצלם מסמך כל שהוא מהתיק, לא זוכרת מה, ואז נבהלתי לראות שמסמכים רבים בתיק מרוחים בתיקונים שהשופטת ביצעה בהם בשיתוף עם עו"ד זאב וייס, **ושלא בידיעתי...**

135. כאן אציין באג הקשור בי... כאשר אני ניצבת מול פשע חמור שקשה לי להכילו, אינסטנקטיבית אני נמנעת מלתעדו... כאילו, אם לא תיעדתי אז הוא לא היה מעולם...

136. כשראיתי את הרישומים שביצעה השופטת במסמכים בתיק, נבהלתי וסגרתי את התיק מבלי שצילמתי אפילו את המסמך שהייתי זקוקה לו, ושבתי הבייתה נסערת.

137. היום, בעיניים מפוקחות, אני משוכנעת, שהשופטת לא רק סימנה **איקס** על הכיתוב בצילום, **סעיפים: 127-128 לעיל**, אלא, שהיא גם **נתנה תוקף של פס"ד לאיקס** הנפשע הזה, תוך שהיא **מנצלת את תמימותי וקושרת קשר פלילי עם עו"ד זאב וייס נגדי...**

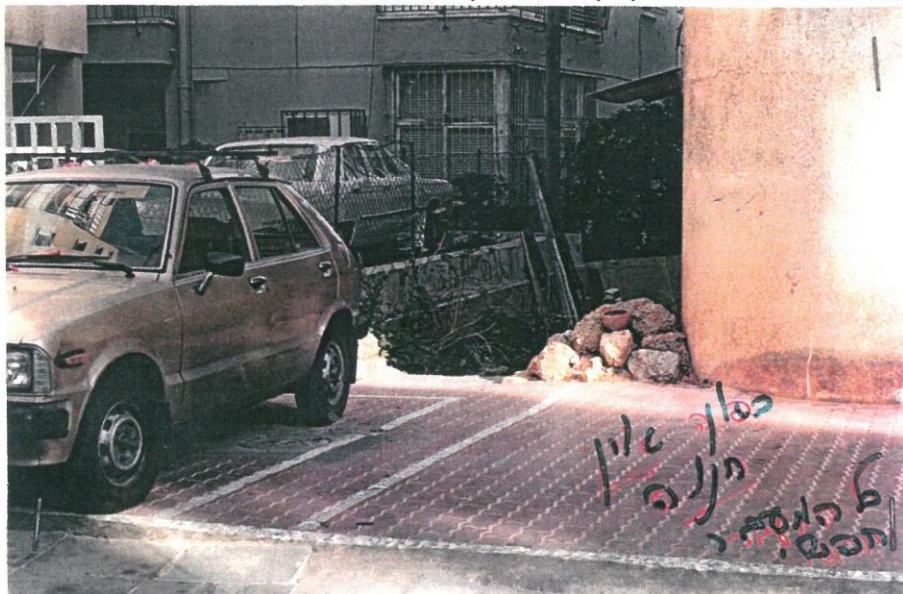
138. הפרטים הנ"ל, כמפורט **בסעיפים: 127-137 לעיל**, חשובים מאוד, להבנת **הסרטון**, עליו מבססת **המתלוננת מירית לויט**, את תלונתה המפוברקת נגדי...

עד כאן הרקע העובדתי - חלק א'

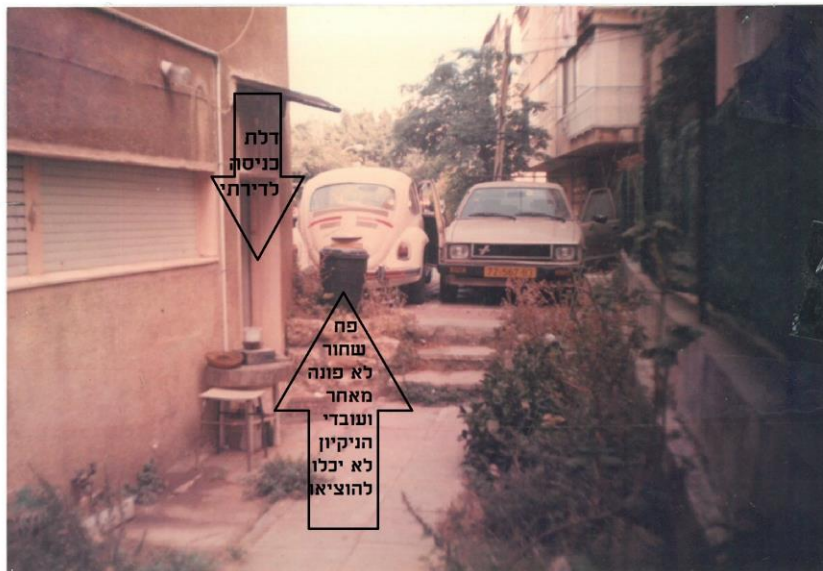
הנאשמת: מלכה טייכר-מילר

ת.ז. – 050189075

זו התמונה שהעירייה צירפה למכתבה אלי, להמחיש את השביל ששורטט לי על גבי החנייה הפלילית, ובצד השביל היא מציינת, "כאן אין חניה", ולפיכך "כל המעבר חופשי"...

במציאות זו שגרת החנייה... אלה הם הרכבים של המתלוננת מירית לויט, ושל השכנה ישראלה ליברטי מקומה ג' בדיוק מעליי...

נספח 3

